

## KONEC OSLAVY

---

Toho kouzelného, úžasného měsíce jsem si všimla hned, jak jsem vystoupila z taxíku. Zářil přímo nad mojí hlavou tak jasně a pohádkově, že jsem to pokládala za příznivé znamení pro dnešní večer, vlastně už noc. Nikdo kromě mne tehdy ještě netušil, že to bude noc zázraků. Noc, kterou jsem přivolávala ve svých představách pomalu, den za dnem, minutu po minutě, vytvářela si o ní obrazy a sny, ukládala je do hlavy i do srdce, chránila si je v imaginárním světě, aby je nikdo neodhalil.

Přijala jsem Andrejovu ruku, když otevřel dveře taxíku, vložila jsem do jeho velké dlaně svou a pomalu jsem vystoupila. Dveře zabouchl opatrně, s ohledem na pozdní noční hodinu, taxík se odlepil od obrubníku a za chvíli zmizel za nejbližším rohem.

Kráčeli jsme pomalu, ruku v ruce, ke vchodu našeho domu, mně se ale v ten teplý květnový večer ještě nechtělo zavřít se v bytě v prvním patře, ještě jsem chtěla vnímat opojnou vůni kolem nás, běhat bosá po trávě mezi stromy a vychutnávat si radost z toho, co má přijít. Můj manžel netušil, že jsem pro něj připravila večer, na který dlouho nezapomene.

„Nejdeme domů?“ zeptal se překvapeně, když jsem ho táhla do parku před naším domem, dál od vchodu, kde jsme bydleli. „Není ti v těch lehkých šatech zima?“

Usmála jsem se jeho dojemné starostlivosti. „Ne, vůbec ne!“ zavřela jsem hlavou. „Dnes je tak nádherně! Víš co? Mám dojem, že dneska večer můžu chytit ten zářivý měsíc do dlaně a snést ho z oblohy do naší ložnice. Podívej!“ Natáhla jsem ruku nahoru k tmavé obloze nad našimi hlavami. Kulatý měsíc vypadal, že už už vyplní moje přání a skutálí se mi do dlaně, odhodlaný ode dneška vydávat stříbřitý svit pouze pro nás dva. Naplňoval mě pocit, že bych nejraději objala celý svět.

Andrej hleděl na mou nataženou ruku. „Někdy jsi jako malá,“ řekl.

„Cítím se tak skvěle!“ Tancovala jsem po chodníku a ovíjela se kolem manžela jako liána. „Jsem tvoje noční víla, tvůj sen, dneska jsem všechno, co si budeš přát,“ šeptala jsem tajemně. Měla jsem bláznivou radost z toho, co přijde. A v sobě možná o trochu víc vína než obvykle. „A mám pro tebe překvapení.“

„Překvapení?“ Zastavil se uprostřed chůze. Asi jsem v tom přítmí nepostřehla jeho široký úsměv, který jsem po těchto slovech očekávala. Dokonce se mi zdálo, že v nočním tichu visí obava.

„Ano, ale až doma,“ protáhla jsem tajněšně.

Ach bože, jak jsem se na to těšila! Už jsem se nemohla dočkat, až si svléknu nové vínově červené šaty, které mám na sobě – pomaloučku, postupně, aby mi padaly k nohám jako červená řeka, kterou potom opatrně překročím v lodičkách stejné barvy. Ty si nechám na nohou, dokonce si v nich v ložnici lehnu na naši širokou postel. Andrej nebude schopný slova, až uvidí, co mám pod šaty. Krásný vínově červený korzet s krajkami s jemným vzorem růží. Vyztužená podprsenka nádherně zvýrazňuje ňadra a podvazky působí tak dráždivě, že ta chvíle nebude potřebovat žádná slova. Je to taková hra, kterou jsem vymyslela, aby dnešní den nebyl jen symbolem rozloučení s našimi dobrými sousedy, ale i začátkem něčeho nového v našem životě. Musela jsem přemýšlet, jak neproplakat tyto chvíle, kdy se Hela definitivně odstěhuje z bytu naproti a já ztratím nejlepší kamarádku. Vymyslela jsem scénář dnešní noci.

Mlčky jsme kráčeli po chodníku mezi stromy zpátky ke vchodu do našeho domu. Andrej odemkl dveře, výtah na nás čekal v přízemí. Přitulila jsem se k němu i na tu chvíličku, než jsme vystoupili, a když odemykal dveře bytu, zlehka jsem ho zezadu objala oběma rukama a obličej přitiskla k jeho pevným zádům.

Andrej mi připadal trochu zamlklý, já jsem ale tušila důvod. Zřejmě i jeho mrzí odchod našich přátel, tím spíš, že když koupili pozemek v Rusovcích a začali stavět, Andrej mi navrhl, abychom se k nim přidali. Byla jsem však kategoricky

proti. My jsme na tom přece finančně nebyli stejně jako Hela s Bohušem, kterým se najednou začalo dařit, a peníze se jim sypaly ze všech stran. A potom: náš krásný čtyřpokojový byt v Karlově Vsi byl podle mě pro nás tři – Andreje, mě a našeho pětiletého syna stále až moc velký. Jsem tady spokojená, proč se zadlužit půjčkami, když náš život plyne klidně i bez velkého domu? Kdybychom na tom byli jako Hela a Bohuš a přemýšleli, kam investovat peníze, možná bych uvažovala jinak. Andrejovi se už tehdy rýsovalo lepší zaměstnání a je pravda, že od té doby jsme si finančně opravdu hodně polepšili, ale když jsem vstoupila do našeho bytu nyní, v jednu po půlnoci, uvědomila jsem si, jak jsem tady šťastná.

„Konečně doma!“ vydechla jsem si v předsíni. Nejraději bych se ihned vyzula a odhodila červené lodičky na tenkém podpatku co nejdál, patřily ale k mé dnešní hře. „Tak co říkáš tomu jejich novému domu?“ zeptala jsem se manžela. Byla jsem zvědavá na jeho dojmy z dnešního večera, z oslavy, která se pojila s definitivním přestěhováním našich přátel. Kolaudační oslava nového domu.

„Pěkný začátek nového života,“ odpověděl Andrej. Svlékl si sako a přehodil ho přes opěradlo židle. Vešel do ložnice.

Zkoumavě jsem se na něj zadívala. „Tebe trochu mrzí, že jsme nestavěli vedle nich, že? Ale představ si ty půjčky na krku... ty starosti... Hele,“ roztočila jsem se po místnosti a vykreslovala rukama prostor kolem, „hele, není nám tady fajn? Před domem máme park, byt má velký balkon, Andrejek si může hrát venku, aniž bych se o něj musela strachovat, z balkonu na něj kdykoli dohlédnu. No řekni, kde bychom byli spokojenější?“

Andrej se zastavil u okna zády ke mně a hleděl ven. Potom odvrátil zrak od výhledu z okna směrem ke mně. Usmál se, ruce v kapsách u kalhot. Zalila mě vlna něhy. Miluju ho, pomyslela jsem si, stále ho miluju.

Podíval se na mě. „Ty jsi opravdu šťastná povaha. Měl jsem trochu strach, jak budeš psychicky snášet Helin odchod, ale ty to zvládáš bez problémů.“

Ach Andreji, kdybys věděl, kolik úsilí mě stálo vyrovnat se s tím! Trvalo ale víc než dva roky, než dům dostavěli, a já jsem si pomalu, postupně zvykala na myšlenku, že odsud odejdou. Nic už nebylo takové jako předtím. Změny nás zasáhly všechny, ale mě určitě nejvíc.

Bylo to ve mně, ten pocit postupné ztráty, jako když odcházejí staré dobré časy. Jako dětství, co se nenápadně vytrácí, a vy si to uvědomíte, až když o ně přijdete. Když jste najednou dospělí a čelíte problémům světa, které se na vás valí ze všech stran. Náhle si uvědomíte, že byste možná ještě nějakou dobu zůstali v té dětské bezstarostnosti, aspoň občas, na krátkou chvíli, abyste setřásli z ramen všechnu tíhu všedních dní a rozeběhli se zpátky k dětským hrám.

„Bohuš se rozhodl správně,“ zkonstatoval Andrej, „jsou to dobře uložené peníze. Dům časem získá na hodnotě, byla to dobrá investice.“

Peníze! pomyslela jsem si. Peníze, ty zapříčinily, že jsem přišla o nejlepší přítelkyni. Nevím, jestli si Andrej vůbec uvědomoval, jak jsme se s našimi přáteli od sebe postupně vzdalovali. Už nebyla společná posezení, společné řešení problémů či nekonečné diskuse o správných a nesprávných rozhodnutích, o dětech, o práci. Nejdřív šlo jen o drahé nákupy, drahé dovolené, na jaké jsme my neměli. Marně mě Hela tahala po nejdražších buticích, nebavilo mě to, jelikož já jsem mohla pouze snít o šatech za několik desítek tisíc. Nemohla jsem si ani náhodou dovolit koupit to, co ona.

I navzdory tomu mě dnes kromě smutku zaplavovala tichá radost. Už jsem se necítila jako chudá příbuzná, už jsem si i já mohla dovolit koupit dražší šaty na tu jejich velkou oslavu. Sice ne tak drahé, jako měla Hela, ale dražší než obvykle. Předtím jsem si ale nákup nechala schválit od Andreje.

„Co myslíš, můžu si koupit tyhle vínově červené večerní šaty?“ zeptala jsem se ho asi před měsícem. „Stojí přes osm tisíc, ale určitě je využiju víckrát... na nějaký ples nebo svatbu...“

„Kup si je,“ souhlasil bez jakéhokoli zděšení nad cenou. Možná proto, že ani my jsme už nemuseli přemýšlet jen v níz-

kých cenových kategoriích. Od té doby, co změnil zaměstnání, byl sice v jednom kole pracovních povinností, ale jako rodina jsme už začali pociťovat jeho lepší výdělek. Dařilo se mu, přestože chodil domů unavený, to se ale časem, až se zapracuje, srovná. Začátky v novém zaměstnání jsou vždycky těžké. Dokonce i mně se rýsovala vyšší funkce, můj šéf se chystal do důchodu a naléhal, abych se přihlásila do konkurzu na jeho místo.

„Nedovedu si na svém místě představit nikoho jiného než vás,“ povzbuzoval mě.

Já jsem ale uvažovala úplně jinak. Proto se ve mně zrodil nápad koupit si pod ty hříšně drahé šaty hříšně drahé, krásné spodní prádlo. Tuto noc zaženu všechny smutky, nejen Hela, i já začnu novou životní etapu. Přemýšlela jsem nad tím už delší dobu. Už dávno jsem toužila zaplnit naše velké pokoje něčím novým. Teda někým novým. Dalším členem rodiny.

Chci druhé dítě a dnešní noc je na to jako stvořená.

„Kdy máme vyzvednout Andrejka?“ Andrej otevřel skříň a povolil si kravatu. Sklouzla mu po košili jako dlouhý, lesklý had. Opatrně ji přehodil přes věšák, upevněný uvnitř skříně, mezi ostatní vázanky.

Usmála jsem se. „Až někdy odpoledne.“ Po dlouhé době si moje matka konečně nechala malého i přes noc, když jsem ji uprosila, že jdeme na velkou oslavu. „Ale do té doby máme spoustu času,“ dodala jsem.

Přistoupila jsem k manželovi, objala ho a přivinula se k němu.

„Rozepneš mi zip na šatech?“ špitla jsem mazlivým tónem. Otočila jsem se k němu zády. Cítila jsem, jak se dlouhý zip vzadu postupně rozevírá, šaty se uvolňují a chystají se padat na zem jako červený vodopád. Zachytila jsem je a pevně držela pod nadry, dokud se zip nerozevřel po celé délce. Potom jsem ustoupila několik kroků doprostřed ložnice a otočila se tváří k Andrejovi. Pomalu jsem dala ruce od těla a dovolila šatům, aby sklouzly na koberec k mým nohám. Vytvořily na zemi červené třpytivé jezírko s neklidnými vlnami a záhyby tajemných

hloubek. Opatrně jsem je v lodičkách překročila, zvedla hlavu a podívala se na manžela.

Místnost osvětloval nejen svit kulatého měsíce, i světlo poličních lamp odhalilo, co mám pod večerními šaty. Stála jsem tam uprostřed ložnice a cítila se jako narozeninové překvapení, které se právě vynořilo z velkého dortu. Chtěla jsem být tím krásným překvapením pro manžela, a tak jsem na něj hleděla zvědavě a nedočkavě se svůdným úsměvem na rtech.

Pro něj to bylo opravdové překvapení. Zvedl obočí, prsty se mu zastavily na místě, kde si právě rozepínal košili, ústa mírně pootevřená. Viděla jsem na něm, že úplně ztratil řeč. Měřil si mě od hlavy k patě, obdivným pohledem klouzal po mé postavě a postupně se zaměřoval na detaily svůdného korzetu. Nakonec si uvědomil, že mám na sobě podvazky a punčochy, ne punčocháče jako obvykle.

„Příjemné překvapení?“ Přistoupila jsem těsně k němu. Cítila jsem, jak se mu zvedá hrud' a srdce prudce bije. Pod mou dlaní, stejně horkou jako moje touha.

Vzala jsem ho za ruku a něžně přitahovala k sobě. Lehla jsem si na světle fialový přehoz, který zakrýval ustlanou postel, a natáhla jsem se na něj, podepírajíc si hlavu jednou rukou, opřenou o loket. Červené lodičky na sebe vyzývavě upozorňovaly, podvazky na mých stehnech se napnuly a zvýraznily alabastr nahé pokožky, jejíž bělost kontrastovala s barvou korzetu i černých punčoch. Usmála jsem se na Andreje. Byla jsem se sebou spokojená. Hra lásky právě začíná.

„Andreji...“ Natáhla jsem k němu ruku. Naše pohledy se setkaly. „Co ty na to, kdybychom právě tuhle noc...“ Něžně jsem mu stiskla dlaň, když uchopil mou podávanou ruku. „Tato noc je jako stvořená k tomu, abychom počali druhé dítě.“

Přisedl si ke mně, vzal moji ruku do obou dlaní a chvíli mi ji jemně tiskl. Potom se sklonil, vtiskl mi polibek na dlaň a sklouzl rty níž na zápěstí. Naskočila mi husí kůže. Milovala jsem to, ten něžný polibek na jemné pokožce zápěstí dokázal pokaždé vystupňovat moji touhu. Pomalu jsem se zvedla, posadila se na posteli a vláčným pohybem, prohýbajíc se v zá-

dech, jsem se k němu natáhla a nabídla mu své rty. Přivřela jsem oči v očekávání polibku.

Najednou pustil mou ruku. Překvapeně jsem otevřela oči. Vstal a přistoupil k oknu. Stál zády ke mně s rukama v kapsách, ještě stále v košili a kalhotách.

„Stalo se něco?“ hlesla jsem, vylekaná jeho náhlou reakcí. Neodpověděl, jen si nervózně prohrábl rukou vlasy. „Andreji?“ pronesla jsem hlasitěji, s narůstající obavou.

„Veroniko, chci ti něco říct,“ ozval se. Tón jeho hlasu úplně vymazal kouzlo toho okamžiku. Jako by ke mně promlouval cizí muž. Strnula jsem v nepříjemném očekávání. Strachem se mi stáhl žaludek. Tohle nepatřilo do mé dnešní hry. Tohle nevypadá dobře.

Měsíc osvětloval jeho obličej z boku, jak hleděl z okna, ale když se otočil ke mně, měl tvář ve stínu, nedokázala jsem z ní vyčíst žádný výraz. Teď jsem litovala, že když jsme vešli dovnitř, rozsvítila jsem pouze malou noční lampičku v rohu místnosti, abych v pokoji vytvořila intimní prostředí.

„Chtěl jsem ti to oznámit později, ne dnes,“ začal Andrej. Poslouchala jsem ho a zatím jsem nechápala vůbec nic. „Víš... řeknu ti to na rovinu. Rozhodl jsem se odejít.“ Po těchto slovech se zhluboka nadechl, jako by se vynořil z hluboké vody.

„Odejít?“ vyhrkla jsem. „Kam – odejít?“ Spadla mi snad cihla na hlavu? Rychle jsem tam hledala vzpomínku na nějakou zmínku o tom, že jede do zahraničí. Zmínil se o nějaké pracovní nabídce? Stáží? Školení? V hlavě mi vířily myšlenky rychlostí světla, na nic jsem si ale nemohla vzpomenout. Možná jsem to nepostřehla, možná mě malý Andrejek svými otázkami zaměstnával tak, že jsem to přeslechla.

„Chci se rozvést.“

Vtom jako by se zřítíl imaginární strop, ze všech poschodí se sem valil prach, kusy betonu a železa. Padaly na moje tělo, srdce, drtily všechno, bolestivě, nesmyslně. Po té hrozné větě, kterou Andrej vyslovil, ve mně s rachotem všechno ničily.

„Žertuješ?!“ Nasucho jsem polkla. Teď se určitě rozesměje a řekne, že to byl opravdu jen špatný vtip.

„Nežertuju,“ odpověděl. Jeho hlas byl nyní hlubší, dunivější. Obcházel srdce a schovával se kdesi v břiše, odkud se chystal vyslovit ještě bolestnější slova, než byla tato. Najednou jsem to věděla. Myslí to smrtelně vážně.

Prudce jsem se posadila na posteli, nohy v červených lodičkách jsem spustila na zem. „Ničemu nerozumím!“ vyhrkla jsem. „O čem to tady mluvíš?“

„Veroniko, chci se rozvést,“ opakoval potichu, ale důrazně. „Chci odejít a žít s jinou ženou. A chci se s tebou dohodnout a vyjít ti vstříc, jak to jen bude možné.“

S jinou ženou? S jakou? Odkud se mezi námi náhle vzala jiná žena?

„S jakou ženou?“ vyrazila jsem ze sebe. Zase si nervózně prohrábl rukou vlasy. Už dlouho jsem neviděla tohle jeho gesto, dělal to jen tehdy, když byl v rozpacích. A se mnou už dávno v rozpacích nebyl. Naposledy ještě za svobodna, když se mě snažil získat. Za každou cenu. Za všechny poklady světa – jen mě!

„Kdo to je?“ vykřikla jsem.

„Není důležité, kdo to je,“ odvětil klidně.

Prudkým pohybem jsem shodila z nohou červené lodičky, až odletěly na druhý konec místnosti, k němu pod okno. „Když ses rozhodl kvůli ní odejít, tak to asi důležité je! Aspoň pro mě!“ zvolala jsem. Zaplavila mě prudká vlna rozhořčení. Měla jsem pocit, že mi z hrdla vycházejí slova, která předtím někdo přiškrtl, a brání jim vyjít z mých úst, stejně jako dechu, krátkému a nedostatečnému. Dostávala jsem závrať a ztrácela poslední zbytky sil, zdálo se mi, že bojuju s třicetihlavým drakem v zatuchlé jeskyni tisíc metrů pod zemí.

Andrej mlčky upřel pohled do prázdna. Položil si jednu ruku na krk, jako by ho tam škrtila neviditelná smyčka. Ten pocit jsem měla taky. Naše láska zůstala najednou viset nad našimi hlavami jako oběšenec. Ne, tenhle večer určitě nebyl ten, o němž jsem poslední dobou tolik snila.

„Dokud mi neodpovíš, odmítám se s tebou o čemkoli bavit!“ prohlásila jsem. Rozzlobeně jsem vstala z postele a chystala se odejít. Náhle se ke mně obrátil.